

Homosexualii radicali împotriva familiei

de William Gairdner

Extras din cartea „Războiul împotriva familiei”, de William D. Gairdner, BPS Books, Toronto, Canada, 1992. Traducere și adaptare: Gabi Voiculescu pentru www.culturavietii.ro

„Tot ceea ce încercăm să facem este să luăm conotația morală și prejudecățile din homosexualitate” – Marie Laing, membru New Democratic Party, Alberta, Canada

*„[Am] un devotament sănătos pentru depravare” – Gerald Hannon, activist homosexual, Toronto, *Globe and Mail*, 4 aprilie, 1992)*

Tocmai la timp pentru Crăciunul anului 1978, „Gay Bob”, prima păpușă homosexual din lume, cu cerceș albastru și bronzat de soarele Californiei, a fost pus discret pe rafturile de jucării din New York și San Francisco. Privirea lui sterilă întâlnea ochii confuzi a mii de copii altminteri fericiți, ai căror părinți se luptau să le explice inexplicabilul. Dar inventatorul său, Harvey Rosenberg, care a vândut peste 2000 de păpuși „Gay Bob” în

primele două luni, nu avea acest gen de probleme. Motivația din spatele creației sale, a spus Rosenberg, extaziat de popularitatea lui Bob, a fost convingerea că toată lumea ar trebui să aibă curajul să se ridice și să spună 'am dreptul să fiu ceea ce sunt'.

Cu toate acestea, „Gay Bob” a fost mai mult decât o afacere de bani. A fost o capitulare jalnică în fața pansexualismului modern — adică a ideii, promovate cu cea mai mare înverșunare de mișcarea homosexuală în întreaga lume și de mulți „sexologi”, că sexul, indiferent de modul în care, sau cu cine, sau cu ce, este bun. Prezența lui Bob pe raft pentru cea mai mare celebrare a anului creștin a fost un atac direct asupra normalității așa cum este ea percepută de către copii, un afront la valorile a milioane de familii, precum și o expresie simbolică a războiului civil ce face ravagii în valorile lumii creștine. A fost, de asemenea, o mișcare foarte inteligentă. Propagandiștii din lumea întreagă s-au adresat direct minților tinere, proaspete, însetate de aprobare și dornice de a digera orice sistem de gândire pe care adulții doresc să le impună.

Nu ar trebui ca sexualitatea umană să se îndeplinească intim cu scopurile superioare, morale ale vieții, să fie protejată și îndreptată în serviciul unor obiective sociale și spirituale și de procreație? Sau este sexualitatea umană, ca și o mare parte din ceea ce constituie valorile umane, doar o chestiune personală, cu nici un scop mai larg în care societatea ar trebui să aibă un cuvânt de spus? Răspunsul la această întrebare este răspunsul la întrebarea cum trăiește un popor.

La momentul când „Gay Bob” apărea, **Platforma națională pentru drepturile homosexualilor din Statele Unite** (scrisă în 1972 și susținută și de homosexualii canadieni) schimbase deja modul în care oamenii percepeau sexul și homosexualitatea. Platforma lor stridentă solicita, printre altele:

- **eliminarea tuturor legilor care reglementează „vârsta pentru sex consensual”, permițând astfel adulților să aibă sex cu copii consensuali de orice vârstă sau de orice sex;**
- **abrogarea tuturor legilor împotriva sodomiei și împotriva prostituției infantile și a adulților;**
- **dreptul homosexualilor de a adopta în mod legal și de a avea custodia copiilor minori;**
- **abrogarea tuturor legilor care restricționează sexul și/sau numărul de persoane care intră într-o căsătorie.**

Ar trebui să precizez că, în calitate de cetățeni ai unei țări libere, homosexualii trebuie să aibă aceleași *protecții* juridice ca orice alt cetățean atâta timp cât își păstrează pentru ei înșiși înclinațiile, dar niciodată aceleași *privilegii*. Și eu știu că există o mulțime de homosexuali respectabili, generoși și talentați. Dar nu asta este chestiunea aici. Problema este că homosexualii au încălcat pactul implicit al unei societăți conservatoare, care a fost întotdeauna de a tolera comportamentul privat nefiresc, dar niciodată de a-l aproba; și nici de a-i conferi vreo importanță publică; și cu siguranță nu de a forța acceptarea acestuia de către majoritate.

Dar, **prin utilizarea conceptelor de drepturi individuale (ale omului) împotriva majorității pentru a legitima comportamentele nenaturale, homosexualii atacă în mod intenționat acest pact, și conceptul de familie naturală. Obosiți de stigmatul 'nenatural', homosexualii radicali doresc acum afirmarea valorilor și a comportamentului lor; ei doresc aceleași privilegii sociale și legale care revin celor care urmează normele morale ale societății, și sunt hotărâți să le obțină prin schimbarea însăși a moralității, chiar dacă asta înseamnă să distrugă societatea tradițională.**

Așa că această discuție nu este despre indivizii homosexuali care își văd de treabă. Și nici nu intenționează să rănească sentimentele cetățenilor homosexuali onorabili, dintre care mulți sunt la rândul lor extrem de tulburați de comportamentul homosexual și de agenda radicală. Mai degrabă, este vorba despre efectul teribil de distructiv al lobby-ului homosexual asupra instituțiilor noastre sociale și morale cele mai stimate. Aceste rânduri sunt un contra-atac asupra întregului proces și filozofiei homosexualității.

Pare de necrezut dar homosexualii radicali au devenit tot mai influenți începând din 1960, astfel încât, în 1977, *Comisia federală privind drepturile civile* a cerut (până în prezent fără succes) scăderea vârstei consensuale, de la 14 ani pentru actele heterosexuale și 18 ani – la acea vreme, pentru actele homosexuale, la 12 ani pentru ambele. O astfel de lege ar fi dat oricui „dreptul” de a abuza sexual copii consensuali în orice fel imaginabil, fără teamă de interferența părinților. Cu alte cuvinte, în conformitate cu o astfel de lege, tu, în calitate de părinte, nu puteai

împiedica în mod legal o persoană de 40 de ani să-ți seducă fiul sau fiica de 12 ani dacă el sau ea „era de acord”.

În Olanda, din 2007, vârsta consimțământului pentru sex homosexual este de 12 ani – atâta timp cât părinții nu se opun în mod oficial. Astfel de legi, oriunde s-ar putea să apară în istorie, reprezintă întotdeauna o dezertare flagrantă a Statului de la obligația tradițională de a proteja familia și autoritatea părintească sănătoasă, de a ocroti copiii de părinții răi, de a apăra exclusivitatea sexuală a familiei și actul normal de procreare. Și presiunea continuă în același ritm.

Cum a fost posibil ca principiile de bază ale liberalismului occidental să fie preluate de astfel de grupuri speciale de interes care, cu ajutorul Statului, au deturnat aceleași principii liberale împotriva familiei ca instituție socială? Iată doar un exemplu de modul în care funcționează: homosexualii susțin că, în conformitate cu *Carta canadiană a drepturilor și libertăților*¹ este discriminatoriu să impui diferite vârste de consimțământ bazat pe „orientarea sexuală”.

Ei bine, după două decenii de succese uimitoare în revoluția homosexuală împotriva societății și a familiei, vecinii nu au fost surprinși când, în august 1988, un anume Terry Pagel din Port Angeles, Washington, a fost ridicat de către poliție pentru sodomizarea unui copil de 13 ani plasat în mod legal în grija sa ('foster care') de către *Departamentul de Sănătate și Servicii Umane* din acest stat. Departamentul a știut tot timpul că Pagel era homosexual, și a fost, de asemenea, conștient de faptul că un alt băiat în vârstă de 16 ani, de asemenea plasat în grija lui Pagel, fusese cu câteva luni în urmă condamnat pentru sodomizarea aceluiași băiat de 13 ani, în casa lui Pagel. Cu toate acestea, un purtător de cuvânt al departamentului, după cum se pare un apărător pasionat al așa-numitelor drepturi ale homosexualilor, a declarat că departamentul nu are „absolut nici o intenție de a schimba politica sa” privind plasarea copiilor cu probleme unor homosexuali declarați. (*New Dimensions*, ianuarie 1990). Pagel a susținut în apărarea sa că nu a forțat seducția băiatului de 13 ani de către băiatul mai în vârstă, și, prin urmare, potrivit raționamentului său, el nu a făcut nici un rău. De observat că el a utilizat scuza de „alegere liberă” ('free choice') în atacul său asupra tradiției.

---

¹ *Canadian Charter of Rights and Freedoms*, concepută și inclusă în Constituție în 1982 datorită eforturilor depuse de guvernul prim-ministrului canadian Pierre Elliott Trudeau.

Cu un an înainte, David Allen Lidsey din Florida, un „tată” în vârstă de 42 de ani, care a „adoptat” 11 băieți tineri, a fost descoperit că îi abuza sexual în mod curent. El a spus în drum spre închisoare, „am obținut mai mult de la acești băieți decât de la libertate”. Un alt homosexual, Robert Tucker, care a murit de SIDA la 57 de ani, adoptase în mod legal 17 băieți (*Philadelphia Gay News*, 1991).

[Nota traducătorului: un australian care, împreună cu partenerul său, a „cumpărat” un băiețel pentru 8.000 de dolari, l-a abuzat sexual de la vârsta de doi ani până la vârsta de șase ani și l-a „împrumutat” altor pedofili din Australia, Statele Unite, Germania și Franța, a fost condamnat, în 2013, la 40 de ani de închisoare în Statele Unite. Cei doi bărbați, care locuiau în California, au folosit documente falsificate în încercarea de a-l adopta. Băiețelul a fost educat să creadă că tot ceea ce i se întâmplă este normal și a fost învățat că, dacă este întrebat, să mintă și să ofere răspunsuri „corecte”. [Detalii.](#)]

Sunt unii care spun că o mulțime de heterosexuali obișnuiesc să comită abuzuri de acest gen asupra copiilor așa că de ce sunt supărat când homosexualii o fac? Eu le răspund, DA, un număr alarmant de astfel de cazuri au avut loc deja (deși homosexualii, în mod proporțional, sunt mult mai predispuși la astfel de abuzuri). Copiii sunt vulnerabili la abuzurile și perversitățile adulților de ambele sexe. Cu toate acestea, până în jurul anilor 1870, societatea a încercat întotdeauna să-i protejeze pe cei mici prin elaborarea unor coduri morale stricte — și legi — împotriva proliferării unor astfel de acte, prin definirea lor ca fiind nefirești, și pedepsirea lor severă.

Dar acum, pentru prima dată în istoria civilizației moderne, am devenit atât de slabi din punct de vedere moral — așa de intimidați de noțiunea aberantă a „drepturilor” (bazate pe un concept al libertății fără legătură cu responsabilitatea sau datoria față de societate) — încât homosexualii au fost, fără îndoială, capabili să redefinească asemenea acte ca naturale și acceptabile. În consecință, noi astăzi adoptăm legi pentru a proteja astfel de acte, sau ceea ce este același lucru — eliminăm legile care le interziceau.

La urma urmei, este o mare diferență între a face ceva ce știi că este greșit, și a face ceva greșit, dar apărându-l ca pe ceva corect. Dar aceasta este direcția derivei noastre morale. Ca națiune, noi ne dăm deoparte de

la sarcina grea de a face față și de a înfrunta o societate din ce în ce mai anormală. [...]

Cum e posibil un astfel de conflict între moralitate și lege în națiunile democratice unde, în sondaj după sondaj, majorități covârșitoare declară că homosexualitatea este greșită și anormală? Generații după generații au spus-o întotdeauna de-a lungul istoriei scrise. Cu toate acestea, ne-am transformat, într-un ritm uimitor, în societăți homofile care, în numele unei presupuse „egalități”, subminează de zor familia naturală.

II. Bătălia pentru drepturi egale

„Într-o democrație totalitară, drepturile și libertățile menite inițial să protejeze individul împotriva unui Stat opresiv sunt folosite din ce în ce mai mult – în numele egalității – de către indivizi împotriva grupurilor sociale privilegiate. Dreptul de a fi tratați în mod egal de către Stat este transformat în dreptul de a avea privilegii egale din partea societății – privilegii altădată rezervate celor care le-au câștigat.”

Pe 11 octombrie 1987, 200.000 de homosexuali au mărșăluit în Washington, D.C. cerând ca legăturile lor sexuale să fie recunoscute ca fiind căsătorii legale, ca în școli copiii să învețe despre actele homosexuale, ș.a.m.d. În calitate de „cupluri căsătorite legal”, ei vroiau asigurare de sănătate, indemnizație în caz de deces, pensie, adopție, moștenire, domiciliu, taxe, și oricare alte beneficii acordate familiilor.

În 1990, ca rezultat direct al acestui asalt homosexual, sistemul judiciar canadian a „găsit” `orientarea sexuală` în secțiunea privitoare la egalitate în Carta Drepturilor și Libertăților¹(unde, de fapt, nu este menționată!). Ca urmare, provincia Ontario a declarat că toate legile și programele din Ontario trebuie să trateze cetățenii în mod corect, indiferent de relația lor personală; cel puțin 79 de legi care defineau `partenerul` (`spouse`) ca un membru al sexului opus au fost schimbate.

Iluzia individualismului — adică eliminarea interdependenței între membrii unui grup în favoarea autonomiei impuse de Stat indivizilor, acționat pentru a anihila statutul social special al familiei; cu alte cuvinte, căsătoria și familia, concepute ca o uniune socială cu o valoare, statut și scop *mai înalte* decât cele ale unui simplu individ, sunt rapid atomizate în numele drepturilor individuale.

Odată ce o democrație cedează puternicului tandem — **iluzia egalității și iluzia drepturilor**, lacheii Statului vor încerca să sporească puterea Statului prin diluarea privilegiilor tuturor asociațiilor spontane, intermediare, pentru că acestea sunt cele care tind să genereze valori opuse celor ale Statului.

Această tehnică este esențială oricărui program modern al revoluției sexuale și s-a materializat pentru prima dată la Revoluția Franceză unde „eliberarea sexuală” și sexul ocazional au fost de la bun început arme premeditate de distrugere a vechiului regim (*ancien régime*) al naturii umane, al familiei, al religiei... și de introducere a erei de supremă fericire (*bliss*) a utopiștilor și experților în inginerie socială.

Această anihilare este obținută nu îndepărtând în mod direct protecțiile speciale ale unor grupuri, ci oferind cu generozitate drepturi similare tuturor celor care erau excluși înainte, adică egalizând, și deci anulând tot ce părea un privilegiu social extinzându-l în mod egal tuturor.

Acest proces insidios îi lasă pe cei care înainte se identificau și se atașau în mod natural unor structuri sociale spontane fără apărare în fața Statului. Odată ce familia a fost distrusă, membrii ei, privați de sentimentul de apartenență la o comunitate care îi reprezenta și lipsiți de privilegii, se întorc către Stat pentru a-și găsi o identitate și consolare.

În mare măsură mișcarea homosexuală a fost avangarda acestei dezintegrări. Pentru că homosexualii au pus pe picioare o campanie puternică prin care cereau insistent societății nu numai o toleranță legală a obiceiurilor și comportamentelor lor, ci aprobarea și afirmarea lor publică — ceea ce este cu totul altceva.

Singurul mijloc prin care mișcarea ar fi putut atinge acest scop a fost prin diluarea definițiilor sociale și a privilegiilor legale. Acest proces este acum foarte răspândit în societatea noastră: el începe în grădinițe și se

strecoară în manualele școlare, universități, birocrațiile guvernamentale și sistemul legal.

Baza strategiei lor a fost o campanie ingenioasă să ne distragă atenția de la comportamentul lor nenatural forțându-ne să ne concentrăm pe drepturile lor civile individuale. Ei au încercat cu succes să compare starea lor socială cu cea a negrilor sau a femeilor odinioară — și să se prezinte ca o altă minoritate 'vizibilă', victimă a discriminării și a prejudiciilor; de aici obligativitatea să se dea în spectacol, să se declare homosexuali ('coming out').

Dar diferența uriașă între homosexuali și alte grupuri-victime este că celelate grupuri se definesc prin caracteristici ce **nu** sunt legate de comportament cum ar fi rasa, culoarea, sau genul, în vreme ce homosexualii sunt identificați numai prin stilul lor de viață. Un activist negru din Statele Unite a spus-o astfel: „*Autobuzul libertății ce a mers la Selma² nu a fost niciodată destinat să meargă la Sodoma*”.

Desigur, homosexualii au dreptate cu privire la discriminare. Toate grupurile sociale, și societatea în ansamblul ei, sunt în mod intenționat discriminatorii față de toți cei care nu se încadrează în normele lor. De aceea, toate grupurile sociale și societatea în general — ca grup al grupurilor — au standarde de aderență și reguli de conduită. Acestea servesc ca un principiu de organizare pentru supraviețuirea grupului și se bazează pe afinități între membrii grupului care sunt, prin definiție, exclusiviste. [...] Chiar și homosexualii au tot felul de grupuri, cluburi, și servicii exclusive.

Punctul cheie aici este faptul că toate grupurile sociale, poziționate așa cum sunt între individ și Stat — există și supraviețuiesc în primul rând, tocmai pentru că sunt exclusiviste. În lumea reală ele sunt expresia unui set de valori comune și distinctive fundamentale. Dar atunci când privilegiile lor exclusive sunt distruse folosind ca armă 'drepturile individuale', aceste grupuri sociale sunt distruse și apar noi **grupări, care sunt bazate nu pe morală, ci pe puterea politică.**

---

² Aluzie la mișcarea pentru drepturi civile ale negrilor din Statele Unite în anii '60.

[Nota traducătorului: a se vedea organizațiile de caritate catolice oferind servicii de adopție și forțate acum să permită homosexualilor să adopte copii: [aici](#) și [aici](#).]

Din păcate **noi confundăm dezbateră morală cu cea socială**. Pentru testarea unei societăți juste, chestiunea nu ar trebui să fie ce este corect și ceea ce nu este, ci mai degrabă care dintre toate sistemele inechitabile este cel mai bun, din moment ce niciunul nu poate fi vreodată echitabil pentru toți. În mod evident, în cazul homosexualității, este mult mai bine pentru o societate normală să fie nejustă față de homosexuali în numele propriei sănătăți sociale, decât să fie nedreaptă față de întreaga societate în numele echității față de homosexuali (sau orice alt grup de presiune).

Statul și agenda homosexuală sunt tovarăși de drum. Împreună ei au zdruncinat respectul nostru pentru singura instituție a societății — familia — care de-a lungul timpului ne-a protejat de puterea Statului și de... homosexualitate.

Să fim clari: familiile nu sunt perfecte. Dar istoria sugerează că atunci când familia naturală cade, toate celelalte metode încercate în locul ei pentru a organiza viața umană sunt mult, mult mai rele pentru că singurul lor principiu organizator este, în cele din urmă, puterea³.

Acesta este probabil motivul pentru care scopul specific al privilegiilor familiei naturale a fost întotdeauna generarea de recompense și pedepse ('carrots and sticks') morale invizibile dar puternice pentru a ghida persoane foarte diferite și fără nici un rost, într-o ordine socială și morală considerată cea mai bună pentru societate și pentru perpetuarea rasei umane.

---

³ *The Wanting Seed* este un roman apocaliptic scris în 1962 de către autorul englez Anthony Burgess, în aceeași linie cu celebrele romane *1984* de George Orwell și *Brave New World* de Aldous Huxley. Acțiunea are loc în viitorul apropiat într-o societate în care creștinismul, fertilitatea și heterosexualitatea au fost scoase în afara legii. Guvernul se implică activ în a menține controlul populației: familiile limitate la o naștere, rată ridicată a mortalității infantile, etc. Cei mai mulți oameni subzistă cu rații de alimente create artificial și furnizate de guvern. Homosexualitatea este norma socială (primul-ministru al țării are un „harem” de băieți tineri) încurajată dacă nu impusă cu ajutorul unei poliții tot mai active și mai represive, formate în cea mai mare parte din homosexuali („greyboys”).

Astăzi, valorile și privilegiile familiei, câștigate cu greu, capitulează în timp ce o mulțime de grupulețe sociale se scufundă în mocirlă, în lupta tot mai acerbă pentru putere politică, luptă ce este alimentată de pretense drepturi la privilegii sociale și la resursele tot mai reduse ale Statului.

III. Comportamentul homosexual — născut, dobândit sau alegere liberă?

Născut așa?

Speranța ce mocnește implicit în strategia modernă de „normalizare” a homosexualității este găsirea unei cauze „naturale” a acestui comportament. La urma urmei, dacă te naști cu o afecțiune care te face să te porți într-un anumit fel, atunci nu se poate spune că ai ales acest comportament. Este „natural” și, prin urmare, nu poți fi acuzat de purtare imorală.

Numai că dificultatea este că nimeni nu a găsit vreodată vreo diferență din punct de vedere genetic, hormonal sau chimic între homosexuali și heterosexuali. Mai mult decât atât, chiar dacă ar exista o cauză fizică naturală, ea ar trebui să fie găsită în mod uniform în toate populațiile lumii.

În 1984, *Institutul de Investigare Științifică a Sexualității*⁴ a constatat că tinerii care au crescut în case nereligioase au avut o șansă de 4,5 ori mai mare de a alege stilul de viață homosexual. Cu alte cuvinte, cultura, credința și vechile principii morale, clare și puternice, pot proteja societatea împotriva răspândirii homosexualității.

Dar, indiferent de cât de multe studii sunt generate pe acest subiect, dezbaterea este inutilă din următoarele motive:

---

⁴ În prezent *Family Research Institute* (www.familyresearchinst.org/), format în 1982 de către dr. Paul Cameron, cu misiunea de a genera cercetări empirice cu privire la aspectele care amenință familia tradițională.

1. Dacă ar fi adevărat că homosexualii se nasc din punct de vedere genetic așa, atunci un calcul bazat pe replicarea genetică sau selecția naturală sugerează că numărul lor s-ar diminua rapid, și nu ar crește, simplu, deoarece ei nu se reproduc.
2. Argumentul că „este firesc” nu funcționează de asemenea, fie, pur și simplu, pentru faptul că o mulțime de lucruri care sunt rele pentru noi sau pentru societate sunt „naturale”: boli de inimă, tuberculoză, boli cu transmitere sexuală, etc. Societatea nu este obligată să încurajeze sau să protejeze anumite lucruri pur și simplu pentru că sunt „naturale”.
3. Nici nu putem argumenta că homosexualitatea este naturală animalelor; homosexualitatea preferențială nu se găsește în mod natural în orice specie de mamifere (vezi [„The Animal Homosexuality Myth”](#)).

De fapt, cel mai bun argument împotriva homosexualității, în afara argumentelor care se regăsesc în marile religii ale lumii, este că ea contrazice fiecare lege naturală a vieții oamenilor și animalelor; ea este contrară moralei, scopurilor și instituțiilor unei societăți procreative. Pur și simplu nu există un bun argument pentru homosexualitate.

Este comportamentul sexual dobândit?

Unii psihiatri susțin că homosexualii nu se nasc așa ci se formează și că mamele și tații au cea mai mare parte de vină pentru relațiile nesatisfăcătoare cu fiii și fiicele lor.

O altă teorie este că unul dintre cei mai teribili suspecti pentru răspândirea pe scară largă a homosexualității trebuie să fie cu siguranță creșele (‘daycare’) pe termen lung. Asta pentru că, potrivit psihologiei dezvoltării copilului, perioada de viață de la 18 la 24 de luni este esențială în formarea identității sex-rol, adică a modelului de comportament și de gândire masculin și respectiv feminin.

Ceea ce ambele modele explicative au în comun este o încredere în **iluzia deterministă**: ideea că ceva în afara noastră este responsabil pentru ceea ce suntem și, prin urmare, prin extensie, pentru comportamentul nostru și alegerile noastre morale.

În orice caz, cei mai mulți părinți simt cu tărie că homosexualitatea este dobândită⁵ și ei nu doresc homosexuali în preajma copiilor lor.

O alegere liberă?

Odată ce primele două modele sunt eliminate, deoarece ele sugerează o patologie curabilă, homosexualii sunt lăsați doar cu modelul de liberă alegere. Acest lucru îi stânjenește cel mai tare pentru că se afirmă astfel că tot comportamentul uman este un rezultat al valorilor personale, al auto-controlului și al caracterului; că există întotdeauna un punct de decizie la care ei pot accepta sau refuza propriile lor dorințe, curiozități, ispite sau poftă.

Mai mult, există un punct la care ei sunt capabili să schimbe cursul propriei lor vieți pe baza valorilor pe care ei le susțin sau le resping în mod liber. Ei își aleg propriul lor comportament; prin această alegere ei se comportă ca agenți morali în societate și poartă o anume responsabilitate pentru rezultatele sociale asociate.

„Chiar și în absența unui cod moral religios” — argumenta Immanuel Kant, „oamenii se pot ghida printr-un *imperativ categoric*„. Acest imperativ ia forma unei singure întrebări serioase ce trebuie pusă de fiecare dată când ne asumăm un act, și anume: „*Ce fel de lume ar fi creată dacă toți fac ceea ce fac eu?*” Cu alte cuvinte, Kant a susținut că prin alegerea anumitor comportamente, noi le legitimăm pentru toți ceilalți.

Chiar și cel mai radical homosexual nu poate aduce un argument moral solid că lumea ar fi un loc mai bun dacă toți ar alege homosexualitatea. Pentru un singur lucru: că nu ar mai fi nimeni pe lume să se „bucure” de ea. Astfel, este ridicol să se susțină că homosexualitatea poate fi un

---

⁵ *The Moneychangers* este un roman scris în 1975 de către Arthur Hailey, autorul cunoscutelor romane *Roțile* și *Aeroport*. Acțiunea se învârtă în jurul politicii în interiorul unei mari bănci. Unul dintre cei mai promițători tineri angajați ai băncii a furat bani și este trimis la închisoare unde este violat de un grup de deținuți; curând, el este luat sub „protecție” de unul dintre ei în schimbul favorurilor sexuale exclusive. Există două detalii interesante în descrierea acestui incident: (1) la început, cel violat „s-a simțit mizerabil, plin de dezgust față de sine însuși, un nemernic, un ticălos ... chiar s-a gândit să sesinucidă„; (2) cu timpul totuși, el „a constatat că, deși greu de acceptat, a început să se bucure de ceea ce se întâmplă cu el. Mai mult decât atât, a început să-și privească „protectorul” cu noi sentimente ... Afecțiune? Da. Iubire? . . . Pentru moment, nu a îndrăznit să se gândească așa de departe ...”

comportament legitim sau care te face să te simți fericit și pozitiv despre viață ('life-affirming'). Deci, ei sunt prinși într-o dilemă morală.

Cu toate acestea, confrunțați cu apetite sexuale pe care doresc să și le satisfacă, într-o lume care a ridicat gratificarea personală la un statut aproape teologic, unii homosexuali iau o poziție sfidătoare; ei își aleg comportamentul pe motiv că este 'bun'. Astfel, susținătorii grupului activist *Queer Nation* merg în public, scandând cu febrilitate : „Suntem bizari ('queer')! Suntem mândri! Suntem fabuloși!”

Cei mai mulți homosexuali resping modelul liberei alegeri din motive politice, pur și simplu, pentru că pune asupra lor întreaga responsabilitate de a explica de ce au preferat un comportament nefiresc care este rău pentru societate.

[...]

În religia creștină, Dumnezeu stă în vârful unei ierarhii a valorilor care oferă o scară morală clară a comportamentului uman și un sistem de recompensă și pedeapsă, iertare și răscumpărare.

Asistăm astăzi, la un efort sistematic de a abandona noțiunile creștine de 'bine' și 'rău' „impuse” care ne-au furnizat standarde stricte, lăsându-ne, cu toate acestea, libertatea să ne ridicăm sau să cădem pe baza comportamentului nostru. O „credință lăuntrică” este în creștere, care ne dictează ce vom fi și care caută o justificare a faptului că ne-am abandonat propriilor noastre simțuri; fiecare alternativă predeterminată (sau orientare) este bună; nu mai este nevoie să ne facem griji cu privire la standardele morale personale sau de comportament, pentru că nu mai putem greși. Siguranța de sine ('self-esteem') este totul, spune noua dogmă. Cu alte cuvinte, încrederea în sine nu mai trebuie să fie câștigată. Așa cum „Gay Bob” (vezi partea I) a pus-o, lasă-mă „să fiu ceea ce sunt,,

Lucrurile s-au schimbat foarte mult; în trecut, porunca era de a asculta argumentul moral și de a nu te amăgi cu propriile tale dorințe. Astăzi, prima poruncă a noului cult este: fii tu însuși! Ce înseamnă 'tu însuși' este decizia ta; orice este acum bun. Prin urmare, noul obiectiv terapeutic și educațional nu mai este să învețe calea morală, ci să elimine orice îndoială de sine, incriminare și vinovăție. Așa că noi nu mai vorbim de valori mai înalte, ci doar de „valori conflictuale.”

Părerea mea este, pur și simplu, că nu avem nevoie să știm cu adevărat ce provoacă homosexualitatea sau orice altă ciudățenie. Ceea ce avem nevoie este de a permite societății să se apere prin valori și legi împotriva unor comportamente, cum ar fi homosexualitatea, pur și simplu pentru că ele sunt nefirești și antisociale în toate modurile menționate.

Marea majoritate va respinge întotdeauna homosexualitatea, iar din acest motiv trebuie să i se permită societății singure de a structura instituțiile sale politice, economice și juridice pentru a descuraja cu fermitate astfel de tendințe și oportunități oriunde ele ar putea apărea. Pericolul real vine, însă, atunci când indivizi cu asemenea comportamente ajung să controleze instituțiile majore ale societății. Așa că, trebuie să protejăm în special tinerii, indiferent dacă în casă sau în afara ei, pentru că, în condiții optime, aceștia sunt cei mai ușor de convins sau de convertit.

Homosexualii știu acest lucru. O parte integrantă din „Platforma pentru drepturile homosexualilor” (punctul 6), 1972, solicita

„Încurajarea și sprijinul pentru cursuri de educație sexuală, pregătite și predate de către femei și bărbați homosexuali, prezentând homosexualitatea ca pe o preferință și un stil de viață valide și sănătoase, ca o alternativă viabilă la heterosexualitate.”

David Thorstad, un purtător de cuvânt al NAMBLA (*North American Man-Boy Love Association*) vorbește despre „eliberarea” copiilor (eliberare de valorile tradiționale și familiale), spunând că membrii NAMBLA vor să ajute toți copiii

„să frângă jugul 'protecției'... impuse asupra lor de către adulți — familie, școli, stat — și de către moravurile sexuale și sociale predominante... [NAMBLA vrea] „asocierea cu grupuri feministe și alte grupuri pentru a stabili principiul conform căruia obiectivele tuturor acestor grupuri de eliberare sunt în esență aceleași: eliminarea regimentării sexiste, autoritare a vieților; și că eliberarea copiilor este condiția sine qua non pentru eliberarea tuturor oamenilor”.

În cazul în care acest lucru nu este o declarație de război împotriva familiei, prin intermediul copiilor noștri, eu nu știu ce este. Acești indivizi doresc să creeze insule de influență oriunde ei pot, și **trebuie opriți la fiecare pas**. . . Cel mai bun mod de a-i opri, alături de legi aplicate strict, este prin valori morale și sociale omniprezente, care pe de o parte, să

stabilească distincții și privilegii clare pentru un comportament normal (și pentru familia naturală), iar pe de altă parte, să stigmatizeze cu fermitate afixarea homosexualității în public.

Într-o societate plină de compasiune, ar trebui să facem, de asemenea, tot ce putem pentru a ajuta astfel de oameni să-și recupereze normalitatea (ei vor protesta, desigur, că și homosexualitatea este „normală”). ... Prestigiosul manual american de psihiatrie *American Handbook of Psychiatry* (vol. 3, ediția a 2-a) afirmă că aproximativ 33% până la 50% dintre toți pacienții care doresc o revenire la viața heterosexuală, prin terapie, reușesc. Doctorul psihiatru Daniel Cappon din Toronto, care a tratat mai mult de 450 de homosexuali, susține că ei sunt „la fel de curabili ca” oricare alți pacienți.

Acest lucru echivalează cu a spune că, de dragul auto-protecției și a protecției copilului, toate societățile umane trebuie să se implice într-o **represiune civilizată a comportamentului social de prost gust**. În unele țări, un astfel de comportament este *oprimat*, ceea ce se pare că lucrează. Dar, în calitate de susținători ai democrației, noi credem că represiunea civilizată este adecvată; că, după cum am mai spus-o, trebuie să permitem homosexualilor aceleași protecții în fața legii ca oricărui alt cetățean, dar nu și privilegiile rezervate grupurilor sociale care sunt conforme cu cele mai înalte idealuri ale societății. Și ar trebui să stipulăm în mod onest și deschis că purtarea lor este inacceptabilă din punct de vedere social.

În multe națiuni sodomia, de exemplu, este încă ilegală. Dar în Canada legea împotriva sodomiei a fost abrogată în anul 1969⁶. [Atenție! Este legală în privat, dar nu și în public, între oricare două (nu mai multe) persoane adulte care își dau consimțământul]; în Statele Unite, Curtea Supremă a invalidat în 2003 legile sodomiei în ultimele 14 state rămase.

Asta este. **Odată ce un astfel de comportament este legalizat**, alți cetățeni nu mai pot ridica în mod legal obiecții, nici nu mai pot protesta prin a le refuza servicii homosexualilor⁷ și nici nu mai pot să spună

---

⁶ În 1969, guvernul primului-ministru Pierre Trudeau a adoptat amendamente la Codul penal pentru legalizarea homosexualității în Canada; aceste amendamente fuseseră propuse de Trudeau pe vremea când era ministru al justiției. Ca să-și liniștească oponenții el a declarat că „*Statul nu are nici o treabă în dormitoarele națiunii*”, cu alte cuvinte, homosexualitatea rămâne o afacere privată. Ceea ce nu a fost cazul.

⁷ În America de Nord, sunt vizați anume cei cu principii creștine și care furnizează servicii și produse; de exemplu: notariate, cofetării, florării, ateliere fotografice, restaurante ce

copiilor lor că este ilegal. Dacă acești cetățeni, în loc de reprezentanții lor politici, ar fi fost întrebați în mod direct, această legalizare nu ar fi avut loc.

Din păcate, homosexualii și susținătorii lor, adepți ai egalitarismului, au exploatat decența societății democratice — decență inerentă în dorința noastră de a-i ignora — împotriva societății, și reclamă viguros aprobare, normalizare, afirmare publică și influență directă asupra școlilor. Acesta este stilul liberalismului modern. Totul trebuie să fie politizat și târât în arena publică, pentru că omul este declarat a fi perfectibil. Prin urmare, cu politici corecte și suficient de mulți bani din impozite, toate grupurile sociale trebuie să fie nivelate prin dispariția privilegiilor sociale și juridice.

Unii mai conservatori susțin că, dimpotrivă, omul este imperfect prin natura sa, astfel încât sarcina noastră nu este de a denatura societatea pentru a o adapta acestor imperfecțiuni, ci de a le tolera, și în același timp de a le descuraja. Homosexualilor nu le place atitudinea conservatoare deoarece implică faptul că ei sunt bolnavi. Așa că, în urmă cu ceva ani, au decis „să scape de boală”.

IV. Asalt pe mai multe fronturi

1. Asaltul pentru normalitate: intimidarea doctorilor

Prima și probabil cea mai importantă strategie pentru a face anormalul normal a fost atacarea medicilor care au definit homosexualitatea. Într-o campanie de intimidare și de diversiune atent gândită și planificată, NGLTF (*the U.S. National Gay and Lesbian Task Force*), declarând că „*psihiatria este inamicul lor în carne și oase*”, a reușit să forțeze o convenție din 1973 a *Asociației Americane de Psihiatrie (APA)* să declare

---

închiriază spații pentru diverse petreceri, particulari ce oferă cazare și micul dejun (Bed & Breakfast), etc ...

homosexualitatea, definită până atunci ca fiind deviantă, „o stare normală”.

Unul dintre activiștii de la NGLTF a spus doctorului Irving Bieber, un expert eminent pe probleme de homosexualitate, că dacă în cartea sa „*ar fi vorbit despre negri în felul în care vorbește despre homosexuali, ar fi fost prins și tăiat în patru...*” Dr. Bieber a fost numit rasist pentru ceea ce, de fapt, era un diagnostic clinic care descria un comportament. Un alt lector a fost acuzat de folosirea tehnicilor gen ‘Auschwitz’ în descrierea homosexualilor. Și psihiatria în sine a fost învinuită că poartă ‘un război de exterminare’ a lor.

Ca rezultat, *Manualul APA de diagnostic și clasificare statistică a tulburărilor mintale* – manual de bază și în Canada – nu mai conține astăzi nici o referire la homosexualitate. **Un grup de presiune politică mic dar bine organizat, a reușit, într-o primă fază, schimbarea apoi eradicarea totală a unui diagnostic medical** (deși doar 58% dintre voturile exprimate la convenția APA din 1973 — unde doar jumătate din membrii APA au participat — au fost de acord cu schimbarea. Nota traducătorului: asta înseamnă că, de fapt, 29% din totalul membrilor APA au votat pentru schimbare).

Este posibil ca orice alt grup definit în manualul menționat mai sus să facă același lucru — și atunci nu va mai fi nici un manual al tulburărilor mintale la urma urmei. (Acest lucru ar putea fi un mod rentabil de a face toată lumea sănătoasă.) Dar este o minciună. Chiar și patru ani mai târziu, un sondaj făcut pe 2500 de psihiatri a constatat că 69% dintre cei întrebați credeau că homosexualitatea este o ‘adaptare patologică’, circa 18% nu erau de acord și 13% erau nesiguri. Chiar homosexualii înclinau să simtă la fel despre ei înșiși; în jur de 25% au considerat comportamentul lor o tulburare emoțională, iar 37% au răspuns că se simt „dezorientați din punct de vedere emoțional”.

Rata sinuciderilor printre tinerii homosexuali cu vârste între 14 și 21 de ani este de 2-3 ori mai mare decât rata sinuciderilor printre heterosexuali (*Pediatria*, iunie 1991). Pentru toate vârstele, **rata sinuciderilor printre homosexuali este de șase ori mai mare decât a heterosexuailor. Aceste cifre resumă condiția lor tragică, fără speranță, fără nici un viitor sau urmași în perspectivă; și asta din cauza alegerii inițiale de a respinge direcția naturală procreativă a vieții umane. Împotriva familiilor fericite, respectând trecutul și**

Îmbrățișând viitorul, noi avem homosexuali triști, urând și condamnând trecutul și fără un viitor asumat.

În ciuda acestei realități, homosexualitatea în America de Nord nu mai este acum, din punct de vedere oficial, o problemă psihiatrică. Într-un articol elogios la adresa a doi dintre cei mai 'proeminenți' funcționari publici homosexuali din Canada, parlamentarul Svend Robinson⁸ și senatorul Laurier Lapierre⁹ (*Schimbare de perspectivă a medicinei privind homosexualitatea*, *Toronto Star*, 15 martie 1988), Dr. Noel Doig, atunci președinte al *Comitetului de Etică al Asociației Medicale Canadiene*, a declarat: „este o variantă sexuală, o chestiune de orientare” (adică: toate alegerile morale sunt echivalente). În același articol, Dr. I. A. Kapkin, președinte al *Asociației Canadiene de Psihiatrie*, a declarat: „În nomenclatura noastră, noi nu avem [homosexualitatea] ca o tulburare mintală atâta timp cât este vorba de comportament preferat” (adică: atâta timp cât cei ce o practică se supun 'credinței lor lăuntrice'³).

APA a mai făcut un lucru pentru „drepturile homosexualilor”, și anume o 'cerință etică' pentru membrii săi de a se abține de la încercări de a schimba orientarea sexuală (*conversion therapy*). Totuși, dacă eufemismele pot masca realitatea, ele nu o pot elimina.

În numărul din februarie 1989 al revistei *California Psychologist*, Dr. Joseph Nicolosi a spus:

„mulți membri ai profesiei noastre încă exprimă în mod privat opinia că dezvoltarea homosexuală nu este normală. Decizia din 1973 nu a rezolvat problema — ea pur și simplu a redus la tăcere 80 de ani de observație psihanalitică.”

După această victorie, tot ce le-a rămas homosexualilor a fost să schimbe percepția publică a problemei prin schimbarea a însuși discursului public, modificând astfel termenii dezbaterii.

---

⁸ Primul membru al Parlamentului, în istoria Canadei, autodeclarat homosexual; lider al mișcării pentru dreptul la sinucidere asistată de medic. În 1998, în calitate de membru al Parlamentului, Robinson a depus primul proiect de lege pentru legalizarea căsătoriei între persoane de același sex. În 2004, el a sponsorizat, cu succes, legislația în Parlament pentru includerea orientării sexuale în legislația federală privind infracțiunile motivate de ură ('hate crimes');

⁹ Primul senator, în istoria Canadei, autodeclarat homosexual;

2. Asaltul lingvistic: schimbarea percepției publice

Cu câteva decenii în urmă, antropologul Benjamin Lee Whorf a demonstrat conexiunea dintre limbaj și gândire în cartea sa *Limba, gândire și realitate (Language, Thought and Reality)* în care el a arătat că limbajul influențează puternic percepția, că realitatea este „într-o mare măsură construită, **în mod inconștient**, pe obiceiurile lingvistice ale grupului”.

Limba servește ca un fel de instrument de percepție sau filtru, fie pentru a detecta sau a masca anumite aspecte ale realității. (Nota traducătorului: un exemplu de mascare lingvistică folosită pentru a ascunde un anumit aspect al realității este, de exemplu, eufemismul ‘daune colaterale’ care ascunde faptul că „civili lipsiți de apărare sunt uciși de către armata atacatoare”.)

Așa și homosexualii, prin modificarea cuvintelor ce descriu lumea lor, speră să facă invizibil comportamentul lor, sau cel puțin să-l facă atât de „normal” încât să nu mai fie observat. **Această tactică face parte din campania lor de a desensibiliza, din punct de vedere moral, publicul¹⁰.**

În 1987, ziarul *New York Times* a capitulat și a autorizat în cele din urmă utilizarea cuvântului ‘gay’ fără ghilimele. Acest lucru a fost salutat de unii editori și reporteri ca „un mic pas spre secolul 20”. În realitate, a fost un alt mic pas spre haos moral și a fost, de asemenea, punctul culminant într-o lungă și continuă campanie homosexuală pentru **a modifica modul în care gândește publicul prin controlul modului în care îi este permis să vorbească și să citească.**

Acceptarea publică a cuvântului ‘gay’, a fost o mare victorie pentru homosexuali, deoarece cuvântul ‘homosexuali’ a fost întotdeauna un termen negativ pentru a desemna pe cei care preferă să se împerecheze cu cei de același sex. Ceea ce homosexualii au dorit a fost un cuvânt care să eleveze comportamentul lor la un statut superior; ei au realizat acest lucru prin preluarea unui cuvânt englezesc foarte bun și frumos – acum

---

¹⁰ Autorii amplului articol *Reconstrucția Americii heterosexuale (The Overhauling of Straight America)* în română [un rezumat este disponibil aici](#) declarau în noiembrie 1987 că obiectivul lor este de a desensibiliza publicul, pentru a-l ajuta să privească homosexualitatea cu indiferență.

interzis oamenilor normali – și însușindu-și acest cuvânt pentru utilizare exclusivă.

Pentru ei, cuvântul 'gay' sugerează persoane lipsite de griji, nepăsătoare, care au o cultură și un mod de a fi unice, care ar putea fi, într-un anume fel secret, superiori celor ce nu sunt 'gay'. Cuvântul sugerează un grup special, cu acces la fericire, ceea ce lipsește restului omenirii. Dar, cel mai important lucru, această apropiere a unui cuvânt englezesc a realizat pentru ei controlul tactic asupra definiției publice a ceea ce ei sunt. În trecut, puteai întreba pe oricine ce este un homosexual. Dar nu astăzi. Acum, e de așteptat să accepți o persoană 'gay' să-ți spună ce înseamnă 'gay' și 'cultura gay'.

Ceea ce ei înțeleg este că

în cadrul subculturii homosexuale, 'gay' este o lume magică ce are o putere creatoare proprie... un indicator cheie pentru homosexualii eliberați de astăzi”.

'Gay' nu mai înseamnă, pur și simplu, cei care sunt atrași de același sex, ci

„aceia care, de asemenea, sărbătoresc această atracție.”

Cei care doresc să-și apere familia naturală și valorile de bază ale societății ar trebui să reziste cu înverșunare utilizării cuvântului 'gay' și, în mod public, să-l înlocuiască cu termenul „homosexual”, care este mai cinstit.

La urma urmei, **cele mai multe dintre aceste persoane sunt cel mai îndepărtat lucru de 'gay' (cuvânt englezesc care înseamnă vesel, fără griji, cu inima ușoară); 25% dintre homosexuali spun ei înșiși că au o tulburare emoțională, 25% până la 33% sunt alcoolici, procente foarte mari sunt, de fapt, bolnavi fizic, o mare parte din timp, de boli cu transmitere sexuală, iar când sunt întrebați cu sinceritate de către o persoană tânără dacă să abordeze stilul de viață 'gay', patru la unu dintre ei răspund negativ.**

Dar asta nu oprește agitația politică pentru normalizare. Odată ce ei înșiși s-au redefinit prin respingerea etichetei generice de 'homosexuali' aplicată de societate și au stabilit 'demnitatea' de a fi 'gay', mișcarea următoare a fost de a poziționa oamenii normali ca fricoși, bigoți și iraționali. Acest

lucru a fost realizat prin inventarea cuvântului lipsit de sens, dar extrem de eficace, **'homofob'** și folosirea lui ca pe o grenadă aruncată împotriva oricui ar îndrăzni să rostească cea mai neînsemnată părere negativă. Cei mai mulți oameni, desigur, nu se tem de homosexuali deloc. Ei se tem de a fi acuzați că nu sunt drăguți și prietenoși; de a fi acuzați de bigotism, 'intoleranță' și 'discriminare' împotriva cuiva. (Ei sunt, de asemenea, pe bună dreptate, speriați de bolile pe care homosexualii par să le transmită.)

Adevărul este că nu noi suntem 'homofobi', ci mai degrabă homosexualii sunt 'heterofobi', 'moralofobi' și 'familiefobi'.

Cei care doresc să riposteze și să păstreze demnitatea morală a societății noastre vor trebui să înceapă prin a rejecta în mod public cuvintele 'gay' și 'homofob' pentru că folosirea lor înseamnă acceptarea presupunerii pe care ele o implică.

Poate că una dintre victoriile cele mai perfide ale mișcării homosexuale este acceptarea largă a expresiei **'orientare sexuală'**, utilizată în școli și în documentele sociologice și guvernamentale. Această construcție a fost inventată pentru a înlocui sintagma 'preferință sexuală' care sugera că homosexualii aleg comportamentul lor și, prin urmare, sunt responsabili pentru el — o implicație pe care cei mai mulți dintre ei se străduiesc acum să o evite. Ei aveau nevoie de un cuvânt care să sugereze că, la fel cum câmpul magnetic al Pământului atrage acul busolei spre Nord, ceva numit 'orientare sexuală' direcționează homosexualii să se complacă în comportamentul lor ca și cum acesta ar fi ceva firesc: ai orientarea ta, eu o am pe a mea.

Publicul ar face bine să respingă și cuvântul 'orientare', și să insiste a vorbi în loc despre **'alegere sexuală'** atât în public cât și în particular. Chiar dacă ești predispus să admiri pe cei de același sex, o alegere morală trebuie făcută pentru a te deda la acte homosexuale. La urma urmei, pot exista milioane de oameni care, în cele mai intime momente ale lor, au avut o curiozitate sexuală trecătoare relativ la cei de același gen cu ei. Dar, pentru că ei înțeleg importanța vieții morale și de familie, ei au ales să reprime astfel de gânduri sau sentimente. Homosexualii au ales contrariul.

Așa cum kongresmanul american William Dannemayer amintește în cartea sa „*Shadow in the Land*”, homosexualii au fost agresivi și de succes în

schimbarea limbii. Ei vorbesc despre '**explorarea sexualității**', ca și cum comportamentul sexual ar fi un impuls intern, autodirijat și tot ce trebuie să faci este să i te abandonezi; să capitulezi la acea 'credință lăuntrică' ce va face toate deciziile pentru tine.

Aceeași atitudine falsă de echivalență morală îmbibă expresiile '**stil de viață alternativ**', '**partener domestic**' și altele. Homosexualii depun eforturi susținute pentru a scăpa de stigmatul de excludere, prin forțarea societății de a-i include în calitate de familie. Ei au reușit¹¹. La urma urmei, ceea ce homosexualii radicali doresc cu adevărat este de a încuraja tinerii să abandoneze ideea de familie naturală și să se alăture lumii 'gay'.

Când ne vom trezi?

O notificare clară referitoare la obiectivele acestei agende sinistre se află într-un pamflet împotriva familiei scris de homosexualul Michael Swift și publicat în *Gay Community News* pe 15 februarie 1987:

Vă vom sodomiza fiii . . . îi vom seduce în școlile voastre, în căminele voastre, în sălile voastre de sport, în vestiarele voastre, în arenele voastre sportive, în organizațiile voastre de tineret, în toaletele cinematografelor voastre... oriunde bărbații sunt împreună... Toate legile care interzic homosexualitatea vor fi revocate... familia...va fi eradicată... Toate bisericile care ne condamnă vor fi închise. Singurii noștri dumnezei sunt bărbații tineri și chipeși.

---

¹¹ Un studiu făcut de Mark W. Lehman sugerează că între anii 1997 și 2004, opinia publică canadiană privind legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex a suferit o schimbare dramatică: trecerea de la o minoritate de sprijin la o majoritate de sprijin și că această susținere a fost rezultatul unei schimbări semnificative în sentimentele pozitive față de 'gay' și lesbiene.